

1. Pistolul care nu a vrut să tragă (1)

Fernando Lopez a crescut într-un oraș de lângă Manila. Ca mulți filipinezi, părinții lui nu aveau o situație materială prea bună. Și, la fel ca mulți alți băieți, Fernando a abandonat școala pentru a-și ajuta părinții la comerțul cu mărunțișuri și la treburile gospodărești.

Era activ în biserică și lucrul acesta îi mai alunga plictiseala. Își dorea mult să învețe ca să-I poată sluji lui Dumnezeu mai bine, dar, omeneste, nu avea nicio șansă.

Într-o zi, a auzit despre un program de instruire pentru misionari voluntari care să-I slujească lui Dumnezeu timp de un an în Filipine sau în alte câteva țări. Încântat, le-a cerut părinților voie să participe și el. Cu binecuvântarea lor, s-a înscris și a fost admis.

Instruirea l-a ajutat să-și satisfacă dorința după educație și l-a pregătit să-I slujească lui Dumnezeu în Filipine. La încheierea cursurilor, când a fost repartizat să lucreze într-o zonă aflată la 400 de kilometri depărtare de casa lui, a fost puțin confuz.

Când a ajuns în zona respectivă, a început să caute oameni dornici să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu și, la scurt timp, susținea deja mai multe studii biblice pe săptămână. Unii participanți locuiau într-o așezare mică de munte, până la care avea de mers patru ore cu bicicleta.

În ciuda acestor greutăți, Fernando s-a implicat atât de mult în lucrarea lui, încât adesea își dădea aproape toată leafa pe materiale pentru construirea unei biserici adventiste și nu-i mai rămâneau bani de mâncare. În acest fel, credința lui a fost pusă la încercare și l-a pregătit pentru încercări și mai mari.

Printre convertiții lui Fernando se numărau și Julie Taguinod și sora ei, Essie, care au studiat Biblia cu el și au participat apoi la prezentările sale religioase. Apoi, amândouă s-au botezat, în ciuda obiecțiilor lui Lem, soțul lui Julie.

Fernando știa că soțul îi interzisese lui Julie să meargă la biserică și o amenințase că îi va face rău dacă mai continua. Julie însă era fermă în hotărârea ei. Fernando a apreciat dorința ei sinceră de a-L onora pe Hristos. După o vreme, Lem a început să ignore faptul că soția lui mergea la biserică, înțelegând, probabil, că împotrivirea lui nu o putea determina să nu-L urmeze pe Hristos. (*Va continua.*)

2. Pistolul care nu a vrut să tragă (2)

Lem era militar și era plecat destul de des de acasă, în misiune. Când era acasă, își risipea timpul și banii cu amicii. Într-o zi, prietenii de pahar au început să-l tachineze cu privire la religia soției lui.

– Ce-ai pățit, Lem? i-a spus unul dintre ei pe un ton provocator. Nu ești în stare să-ți ții nevasta în frâu ca să nu se ducă la biserica aia?

Cu timpul, șicanele s-au înmulțit și Lem se ambala tot mai tare.

– Gata! a urlat el odată. O să vă arăt că îmi țin nevasta în frâu!

Cu acestea, a ieșit din bar plin de sine și s-a îndreptat spre casă.

În după-amiaza aceea, Fernando era în vizită la persoanele interesate de studiul Bibliei. Nu se afla departe de casa lui Julie și s-a gândit să treacă pe la ea ca să-i aducă aminte de o vizită planificată pentru ziua următoare. În timp ce se apropia de casa ei, a auzit un pocnet puternic, ca de armă. La început nu și-a făcut probleme, dar, când a auzit o a doua împușcătură, s-a uitat speriat în jur ca să vadă cine trăgea.

În clipa aceea, a văzut-o pe Julie alergând spre el și strigând:

– Fugi! Ascunde-te! Lem vrea să te omoare!

Fernando s-a ascuns după un pom gros. Lem era un foarte bun țințaș și putea să-l nimerească fără probleme. Julie s-a întors în casă și l-a găsit pe soțul ei scuturând furios pistolul, pentru că glonțul se înțepe-nise pe țevă. Văzând aceasta, Julie și-a recăpătat curajul și i-a spus:

– Lem, recunoaște că Dumnezeu ți-a blocat pistolul!

Oricâte eforturi a făcut, Lem nu a reușit să deblocheze pistolul. Luat prin surprindere de o așa întorsătură, l-a pus jos și a ascultat explicațiile lui Julie despre intervenția lui Dumnezeu pentru salvarea mesajului Său. După ce s-a potolit și și-a revenit din beție, a recunoscut că ea avea dreptate: Fernando nu-i făcuse niciun rău.

Acum, Lem nu mai are nimic împotriva ca soția și copiii lui să participe la serviciile religioase. A acceptat să fie prieten cu Fernando și să studieze Biblia. Ba mai mult, le-a spus amicilor lui că se bucură că familia lui merge la biserică, iar ei nu-l mai sâcăie.

Martorii la evenimentele din ziua aceea sunt de acord că Dumnezeu a făcut o adevărată minune pentru a-l salva pe Fernando. Însă schimbarea inimii lui Lem este o minune cel puțin la fel de mare.

Max de los Reyes, secretar al Misiunii din Filipine

3. Învingător de două ori (1)

Membrii familiei Villanueva erau devotați unul altuia și bisericii lor. Tatăl, pe nume Napoleon, lucra adesea departe de casă. După o vreme, și-a făcut obiceiul de a sta cu colegii de serviciu până noaptea târziu. Cheltuia mult și trimeea acasă mai puțin.

Lolita, soția lui, s-a alarmat când a observat că trimeea sume tot mai mici. Și-a dat seama că ceva nu era în regulă și a mers să stea de vorbă cu el. Când a aflat cum își petrecea timpul, a încercat să-l convingă că greșea, dar, în cele din urmă, s-a întors acasă, frustrată și rănită.

Lolita a găsit o Biblie și a început să caute în ea îndrumare și încurajare. Într-o zi, citind Cele Zece Porunci din Exodul 20, s-a oprit uimită la porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului.” Ea se închinase dintotdeauna duminică! Dar, dacă Hristos a murit vineri, S-a odihnit în Sabat și a înviat în prima zi a săptămânii, adică duminică, atunci Sabatul este sâmbăta. A luat hotărârea să asculte de porunca lui Dumnezeu de a sfinți ziua Sabatului.

Însă îi era și mai greu cu primele două porunci. Toată viața se rugase înaintea statuii lui Hristos sau a unui sfânt. „Doamne”, a spus ea în rugăciune, „îmi pare rău, dar nu pot să mă rog dacă nu mă uit la Tine sau la un sfânt! Te rog, dă-mi un semn că nu trebuie să mă rog la aceste statui!” Noaptea, Lolita a fost trezită brusc din somn de un zgomot ca de geam spart, urmat apoi de un sunet ca niște bătai de aripi. S-a gândit că poate a intrat în casa ei cocoșul vecinei. Nu s-a ridicat să vadă ce era și a adormit la loc. Dimineață, statuile sfinților erau sfărâmate, jos pe podea. A căzut în genunchi și I-a cerut iertare lui Dumnezeu pentru că se îndoise de Cuvântul Său.

Apoi, a găsit o biserică adventistă și s-a hotărât să meargă acolo. A ajuns înainte de începerea serviciilor divine și s-a așezat în liniște pe genunchi, la rugăciune. În timpul serviciului divin a plâns. La sfârșit, o femeie a invitat-o să studieze Biblia. În scurtă vreme, era gata să primească botezul.

Lolita i-a invitat la biserică pe cei cinci copii ai ei, toți adolescenți. Însă, în general, ei erau ocupați. Veneau cu ea rareori, când aveau timp liber. Serviciul divin li se părea lung, dar le plăceau întâlnirile de după-amiază cu tinerii. Soțul s-a întors acasă și, din respect pentru ea, o însoțea adesea la biserică, împreună cu copiii. Rând pe rând, toți au primit botezul. *(Va continua.)*

4. Învingător de două ori (2)

Copiii familiei Villanueva s-au înscris la Clubul Exploratorilor. Era programată o excursie pe muntele Kitanglad pentru obținerea specializării în drumeție montană.

James, un băiat de 16 ani, a început entuziasmat traseul de șase ore pe munte, alături de surorile lui și de alți 12 exploratori. După un timp, a observat că se distanțase de restul grupului și s-a oprit să-i aștepte. S-a cocoțat pe o buturugă ca să vadă pe unde erau. Deasupra capului său atârnavă trei fire, asemănătoare corzilor care îi ghidează pe drumeți. A ridicat brațul și s-a prins de unul dintre fire ca să nu cadă. A văzut-o pe sora lui venind și a dat să sară de pe buturugă. Când a ridicat picioarele, o durere cumplită i-a străbătut brațul. A căzut ghemotoc la pământ.

Sora lui, Nathalie, l-a văzut când a sărit – îi ieșeau scânteii din brațe în timp ce cădea. A urcat repede, dar el zăcea acolo nemișcat. Brațele și palmele îi erau atât de arse, încât pielea i se desprindea.

– Chemați ajutoare! a strigat ea. James s-a electrocutat.

Nathalie și-a rupt cămașa în fâșii și a bandajat cu ele mâinile fratelui ei. Instructorul grupei a urcat repede panta alunecoasă a muntelui. Le-a cerut câtorva exploratori să urce până în vârf și să strige după ajutor. Pe ceilalți, i-a trimis să sune la ambulanță. El și Nathalie au rămas cu James, rugându-se ca ajutorul să sosească la timp.

Trei bărbați care lucrau pe munte au sosit la locul accidentului. Au improvizat o targă și au început să coboare pe poteca alunecoasă.

Când au ajuns jos, se lăsase deja întunericul. L-au așezat pe James într-o căruță trasă de boi și l-au transportat așa 4 kilometri până la ambulanță. James a sosit la spital la 12 ore după accident.

Nathalie a rămas lângă el până au venit părinții. Medicii au propus amputarea ambelor brațe, dar Nathalie a refuzat. Când au venit părinții, i-a implorat să aranjeze transportul cu elicopterul până la Manila, la un spital mai mare. Însă și medicii de acolo au spus că brațul stâng nu mai putea fi salvat.

În lunile care au urmat, a fost greu, dar rugăciunile și sprijinul bisericii i-au ajutat pe membrii familiei Villanueva să-și păstreze credința. Acum, James face deja planuri să se întoarcă pe muntele Kitanglad ca să obțină distincția pentru drumeție montană. Însă mulți consideră că el a cucerit deja mai mult decât un munte!

5. Un cadou găsit în râu (1)

Doneshor era fericit să fie iarăși acasă și să aibă grijă de bivolul-de-apă (indian) al tatălui său. Fusese plecat la liceu și tocmai dăduse examenul de bacalaureat. Era zăpușeală și s-a gândit să se răcorească puțin în râu în timp ce bivolul păștea în apropiere. A intrat în apa rece și a căutat un loc destul de adânc ca să înoate. Era în sezonul uscat și apele scăzuseră mai mult decât de obicei.

Doneshor stătea în apa adâncă până la brâu și se uita în susul apei. La un moment dat, a zărit un obiect care plutea spre el. Nu era ceva neobișnuit ca apa să aducă gunoaie, dar lucrul acesta i s-a părut a fi aparte. A așteptat să ajungă în dreptul lui și a întins mâna și l-a scos din apă. Era o Biblie. Nu mai văzuse niciodată o Biblie, dar și-a dat seama instinctiv că era o carte sfântă. A ieșit la mal și a așezat-o cu grijă la soare să se zvânte. Cum se uscau câteva pagini, deschidea mai departe la o altă pagină udă și o lăsa să se usuce.

Doneshor crescuse într-o familie religioasă. Se închinau în fiecare zi la zei și le aduceau pe altarul din casă daruri de orez și tămâie. Părinții l-au învățat respectul față de toate lucrurile sfinte, iar între aceste lucruri se număra și cartea sfântă găsită în râu.

Cartea nu s-a uscat până la lăsarea serii și Doneshor a dus-o acasă așa cum era. A doua zi de dimineață, a luat-o cu el la câmp, a deschis-o și a pus-o iarăși la soare. După trei zile, Biblia era destul de bine uscată pentru a fi citită. Curios a deschis la prima pagină și a început să citească: „La început, Dumnezeu a făcut...”

A fost fascinat de relatarea despre crearea lumii și a primilor oameni. Și-a adus aminte că citise ceva asemănător și în Gita, cartea sfântă a hindușilor. I-a venit atunci ideea să compare Gita cu Biblia.

Într-o zi, a găsit rugăciunea-model dată de Isus ucenicilor Săi și a comparat-o cu rugăciunile lui. *Nu am făcut nimic altceva decât să cer și iar să cer pentru mine și ai mei. Acum înțeleg, creștinii se roagă și pentru alții!* și-a zis el. Pe măsură ce citea, a descoperit un Dumnezeu care îi caută pe oameni și îi invită să primească darul mântuirii. Dumnezeuul acesta este răbdător și are plăcere să ierte. S-a gândit atunci cât de mult se străduise să câștige favoarea zeilor, oferindu-le daruri scumpe și făcând pelerinaje lungi și obositoare pentru a-i îmbuna. *(Va continua.)*

Doneshor a studiat teologia la Seminarul Adventist din Bangladesh.

6. Un cadou găsit în râu (2)

Doneshor avea o dorință fierbinte să cunoască adevărul. S-a gândit să sublinieze cu un creion roșu tot ce găsea bun și util în Biblie și în Gita. În scurt timp, și-a dat seama că ajunsese să sublinieze aproape toată Biblia. A luat atunci decizia să devină creștin, însă nu avea nici cea mai vagă idee cum și când ar fi putut să facă acest lucru.

După ce a intrat la colegiu, nu prea mai avea timp să citească, dar dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu a rămas la fel de vie. După absolvirea colegiului, s-a întors acasă și s-a întâlnit cu un vechi prieten.

– M-am făcut creștin, i-a spus acesta.

Doneshor a primit vestea cu entuziasm. I-a povestit despre Biblia lui și l-a rugat:

– Învață-mă cum să fiu și eu creștin!

Prietenul său s-a bucurat mult și i-a spus despre o biserică dintr-un oraș aflat la circa 45 de kilometri, unde putea afla cum să devină creștin.

Sâmbătă dimineața devreme, Doneshor a mers cu autobuzul până în orașul unde se afla această biserică. A găsit-o și a intrat. În clipa aceea, toți cei dinăuntru stăteau cu ochii închiși. El nu și-a dat seama că se rugau. S-a uitat la ei și și-a zis în gând: *Par a fi oameni normali*. Când au deschis ochii, membrii au fost surprinși să-l vadă pe tânăr la ușă. I-au urat bun venit și l-au invitat să li se alăture.

Doneshor mergea la biserică cât putea de des, dar biletul de autobuz era scump. Era foarte bucuros pentru tot ce descoperea și le povestea prietenilor săi. Unii au vrut să vină cu el la biserică și au decis să pună împreună bani pentru bilet și să meargă pe rând. Iar cei care mergeau într-o sâmbătă puteau să le spună și celorlalți ce au învățat.

Doneshor și prietenii lui au frecventat așa biserica timp de un an. După aceea, Doneshor i-a cerut pastorului să fie botezat. Biserica era mică și nu avea bazin de botez, așa că pastorul a spus:

– Va trebui să te botezăm în râul Chengi.

– Dar e minunat! a răspuns Doneshor. Râul care mi-a adus Biblia va pecetlui legământul meu cu Dumnezeu!

Doneshor și alte 24 de persoane au fost botezate în râul unde a început căutarea lui după Dumnezeu. Între aceste 24 de persoane erau și 7 dintre prietenii pe care el îi invitase să vină la Hristos. Ei sunt primii creștini din rândul populației Tripura.

7. O mireasă credincioasă (1)

Shanti a crescut într-o familie creștină din Bangladesh. Când era mică, tatăl ei a murit și mama de-abia putea să facă față nevoilor familiei. După ce a împlinit 13 ani, mama a dat-o în căsătorie unui bărbat hindus. Conform obiceiului, mireasa trebuia să se mute la familia soțului și să adopte religia lui. Dar Shanti nu a renunțat la religia ei. Rudele soțului se purtau urât cu ea și își puseseră în minte să o despartă de credința ei creștină. Shanti însă nu s-a desprins de Dumnezeu ei.

De asemenea, era obiceiul ca nora să-i slujească soacrei. Dar soacra ei o trata ca pe o sclavă, țipa la ea și o acuza pentru orice. Fiindcă nu voia să renunțe la credința ei, Shanti era considerată pângărită și nu i se permitea să folosească vasele de bucătărie și nici să atingă mâncarea. Dar soacra ei avea grijă să-i dea alte treburi de făcut.

Soțul lui Shanti, Bhudroy, era mult mai în vârstă decât ea și o trata cu bunătate, dar nu avea cum să o ajute, pentru că nu dorea să sfideze ordinele mamei lui.

Nu exista nicio cale de scăpare pentru Shanti – tradiția prevedea ca familia nou-întemeiată să rămână cu rudele până la nașterea primului copil. La trei ani după căsătorie, li s-a născut prima fiică, Reena.

Shanti folosea orice ocazie de a-i vorbi soțului despre credința ei, iar el, cu timpul, a început să creadă că religia ei era cea adevărată. În satul lor, locuia un pastor adventist. El le-a făcut vizite rudelor lor și le-a prezentat convingerile bisericii, în speranța de a-i ușura viața acestei tinere. Soacra ei nu a fost de acord să-l asculte pe pastor, dar socrul a acceptat. Pastorul trecea deseori pe la ei, le vorbea despre credința lui și le citea făgăduințe din Biblie celor dornici să asculte.

Apoi, pastorul a găsit mai mulți oameni interesați să studieze Biblia și a organizat o campanie de evanghelizare. Bhudroy l-a rugat să studieze Biblia împreună cu el, fără știrea lui Shanti. Apoi s-a botezat în secret. Shanti nu a aflat de aceste lucruri decât după botezul lui, dar s-a bucurat foarte mult. În schimb, soacra s-a supărat foarte tare când a aflat că băiatul ei a părăsit zeii ca să se închine Dumnezeului soției lui. Când îi vedea plecând împreună la biserică, bombănea de una singură. De multe ori încerca să-i împiedice. Ascundea prin casă câte un obiect de valoare și le cerea să-l găsească înainte de a pleca. Din această cauză, de multe ori întârziu. *(Va continua.)*

8. Mireasa credincioasă (2)

Când stratagema aceasta n-a mai mers, soacra a apelat la ajutorul celeilalte nurori pentru a-i demoraliza pe Shanti și Bhudroy. Nora aceasta era egoistă și arțăgoasă. Le făcea tuturor viața amară.

La un an după ce Bhudroy a devenit creștin adventist, fratele său mai mare a decedat. Apoi, Shanti s-a îmbolnăvit de malarie. Medicamentele nu i-au ajutat și starea ei s-a agravat, dar, când nu a mai făcut febră, soacra a acuzat-o că se preface. Shanti a strigat atunci la Dumnezeu: „De ce îngădui să sufăr atât de mult în familia aceasta?” Și soțul ei s-a descurajat și îl acuza pe Dumnezeu pentru necazurile prin care treceau.

Mama lui Shanti a aflat despre boala ei și a venit să o vadă. Cuscra a întâmpinat-o însă cu următoarea cerere: „Ia-o acasă la tine. Nu ne mai e de folos.” Mama a luat-o acasă, dar a lăsat-o pe micuța Reena acolo. Apoi a dus-o la spital, ca să fie tratată corespunzător. Între timp, convinsă că Shanti avea să moară, soacra a început să-i caute o altă soție lui Bhudroy, dar el i-a spus că nu vrea să se recăsătorească.

Cu timpul, Shanti s-a însănătoșit, dar a rămas cu mama ei.

Cumnata ei, cea al cărei soț murise, a cerut să i se dea o bucată din terenul familiei pentru cei trei fii ai ei. Era îndreptățită să primească o parte din teren, dar socrii ei depindeau de pământ și au ajuns într-o situație critică. Nora cea egoistă căuta să obțină tot ce putea pentru ea și pentru copiii ei. Treptat, soacra și-a dat seama că Shanti era o noră credincioasă, iar cealaltă era egoistă și lacomă. L-a rugat atunci pe Bhudroy să o aducă acasă pe Shanti.

Bhudroy s-a dus să o vadă pe Shanti. I-a povestit că mama lui se schimbaseră și că o ruga să se întoarcă acasă. Shanti ardea de nerăbdare să-și vadă fetița și a plecat imediat.

S-a bucurat văzând cât de mult se schimbaseră soacra ei, care, acum, a primit-o cu căldură și a tratat-o cu respect și cu bunăvoință. Shanti s-a hotărât să dea un exemplu cât mai bun de creștinism, sperând ca și soacra ei să-și predea viața lui Isus. Și, într-adevăr, după câțiva ani, cu puțin înainte să moară, soacra ei L-a primit pe Hristos.

Și Bhudroy și-a reînnoit legământul cu Hristos, iar acum el și Shanti trăiesc în pace, ca familie creștină. Tânăra mireasă credincioasă a supraviețuit încercărilor și i-a condus pe soțul și pe socrii ei la Isus.

Experiență relatată de Reena Murmu, fiica lui Shanti și Bhudroy.

9. De la disperare la speranță (1)

Cheng trăia într-o tabără pentru refugiați din Phnom Penh (Cambodgia). Într-o zi, în timp ce trecea prin fața unei case, a auzit pe cineva vorbind înaintea unui grup de oameni. Curioasă, s-a dus să vadă ce se întâmpla înăuntru. *Era o biserică?* Auzise că la biserică poți învăța engleza și își dorea mult să studieze această limbă. A așteptat afară până la încheierea programului. Un bărbat a ieșit și s-a prezentat ca fiind pastorul Hang.

– Aș vrea să învăț limba engleză, i-a spus ea.

Pastorul i-a spus că ora de engleză avea loc acolo în fiecare miercuri după-amiază.

Miercuri după-amiază, Cheng s-a prezentat la oră. Profesorul a început lecția cu rugăciune și, la final, a invitat-o să vină sâmbătă la biserică. Ea a venit, dar, neștiind nimic despre Dumnezeu, nu a înțeles predica. Totuși își dorea să mai vină. A continuat să participe la ora de engleză. După două săptămâni, pastorul Hang i-a propus să studieze Biblia vineri după-amiază. Ea s-a bucurat de ocazia de a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu creștinilor și l-a rugat să țină studiul acasă la ea.

Cheng i-a spus pastorului că avea probleme cu soțul. I-a explicat că nu erau căsătoriți legal și soacra ei încerca să-i despartă ca să-și însoare băiatul cu o chinezoaică. Cei doi s-au mutat în altă parte, dar soacra i-a luat copiii și nu o mai lăsa să-i vadă.

După aceea, soțul ei a început să nu-i mai dea bani pentru alimente. Pastorul a ascultat cu compasiune istoria ei tristă și i-a prezentat o posibilă soluție. Observase că Cheng avea talent în domeniul vânzării și i-a propus să vândă cărți adventiste ca să câștige ceva bani. Cheng a acceptat. Pastorul a fost de acord să studieze Biblia cu ea și a condus-o la Isus.

A învățat-o și cum să vândă cărți, dar Cheng nu a reușit să vândă nici măcar o carte. Cele mai prielnice locuri pentru vânzarea de cărți sunt restaurantele la orele dimineții și la masa de seară. Însă era în sezonul ploios și ei îi era dificil să ajungă la aceste restaurante.

Apoi, Cheng s-a rugat: „Doamne, dacă ești Dumnezeu adevărat, dacă vrei să Te urmez, Te rog arată-Ți puterea și ajută-mă să vând cărți în seara asta.” Pe urmă, și-a pus ținta de a vinde trei sau patru cărți cu 1 dolar fiecare. (*Va continua.*)

10. De la disperare la speranță (2)

În seara aceea, a vândut cinci cărți a câte 5 dolari fiecare. A fost atunci ferm convinsă că Dumnezeu adevărat este cel al creștinilor. Totuși, după o lună de zile, soțul i-a cerut să nu mai vândă cărți.

– Munca asta a ta mă face de râs înaintea oamenilor. Gata cu credința asta și cu cărțile, i-a spus el, dar ea i-a răspuns:

– Nu pot să fac așa ceva. Eu cred în Isus; I-am văzut puterea. Și vând cărți ca să am cu ce cumpăra mâncare, pentru că tu nu-mi dai nimic.

– Dacă nu renunți la prostiile astea, te părăsesc, a amenințat-o el.

Cheng însă nu a renunțat. După câteva luni, s-a botezat, iar soțul a părăsit-o și s-a dus să locuiască împreună cu mama și cu băieții lui.

Cheng a încercat câțiva ani să-și vadă băieții, dar nu i s-a dat voie. Viața ei este grea, dar nu se descurajează. Continuă să vândă cărți ca să-și câștige existența și îi invită pe oamenii interesați să vină la biserică. Dacă cineva e prea sărac ca să cumpere o carte, îl îndeamnă să meargă la biserică și să-L cunoască pe Dumnezeu. Le povestește tuturor cum L-a cunoscut ea pe Dumnezeu și le spune că El nu îi părăsește pe cei se încred în El.

O doamnă care o plătea pe Cheng să-i facă manichiura a întregit-o de ce s-a făcut creștină. Zâmbind, Cheng i-a povestit că Dumnezeu este iubitor și puternic și că răspunde la rugăciuni. Cum stăteau ele și discutau în curtea casei, femeia și-a dus mâna la ureche și și-a dat seama că îi lipsea cerceul prețios.

– Trebuie să-l găsim! a spus ea, căutându-l agitată pe jos. L-am moștenit de la mama. Trebuie să-l gășesc!

L-au căutat amândouă. Cheng s-a gândit că, dacă nu îl găseau, femeia putea să o acuze de furtul cerceului și să-și facă o impresie rea despre biserică. Femeia însă avea așa o încredințare că Dumnezeu lui Cheng putea să o ajute să-și găsească cerceul, încât a rugat-o să o ducă la biserică ei în Sabat.

Cheng a fost zdrobită de durere când soțul a părăsit-o. Totuși și-a pus încrederea în Dumnezeu, iar de curând a cunoscut un pionier al Misiunii Globale cu care intenționează să se căsătorească. „Cu adevărat Dumnezeu îmi poartă de grijă”, spune ea.

Chhenhorn Thean este evangelistă cu literatura și o lucrătoare cu sufletele în Phnom Penh, Cambodgia.

11. Predicile furate (1)

Sunt pastor și mi-am propus să organizez o întâlnire cu toți clericii din orașul în care locuiesc, în Sri Lanka. M-am gândit că avea să ne prindă bine rugăciunea împreună și părtășia. Am verificat lista ca să mă asigur că nu omisesem niciun nume. Știam că unii aveau să fie nemulțumiți că l-am invitat și pe pastorul adventist, pentru că, în opinia lor, adventiștii ar fi o sectă, însă mi-am dorit mult să-i includ pe toți slujitorii altarului.

Pe mulți clerici nu îi cunoșteam și era un bun prilej să stau de vorbă cu ei. Mă interesa mai ales să cunosc mai bine Biserica Adventistă. Am fost intrigat să aflu de la pastorul adventist că biserica lui se închina sâmbăta și nu duminica. Însă interesul meu era pur egoist: intenționam să vizitez biserica și să ascult predicile ca să pot construi pe baza materialului său o predică pentru duminică în biserica mea charismatică. În felul acesta mă scuteam de un efort!

Sâmbăta următoare, am mers la Biserica Adventistă. Pastorul și membrii mi-au făcut o primire călduroasă. În timpul predicii, am ascultat cu atenție și mi-am luat notițe amănunțite. A doua zi, am ținut predica pe care o auzisem acolo, cu doar câteva modificări minore. *Ce ușoară-mi este viața acum!* mi-am spus în sinea mea. Sâmbăta următoare, m-am dus din nou la Biserica Adventistă și mi-am notat predica. Pornind de la aceste notițe, am ținut predica duminică în comunitatea mea. Săptămâna următoare la fel. Sâmbătă noaptea am adormit fericit de această idee strălucită care mă scutea de muncă.

În timpul nopții, m-am trezit brusc din cauza unei înțepături puternice în umăr. Am sărit din pat și am aprins repede lumina. Fusesem mușcat de un șarpe. L-am căutat speriat împreună cu soția mea peste tot în cameră, dar nu l-am găsit. Soția m-a transportat la spital, dar, fiindcă n-am știut să spunem ce fel de șarpe era, medicul n-a știut ce antidot să-mi administreze. Mi-am pierdut cunoștința și medicul a crezut că am murit.

Am fost dus în camera mortuară, iar fratele meu a cumpărat sicriul. Familia și prietenii mei au început să plângă lângă mine. După un timp, cineva m-a atins. Observând că aveam pielea caldă, și nu rece cum ar fi fost de așteptat, m-au verificat și au constatat că aveam puls – era slab, dar îl aveam. Fericiți, m-au dus de îndată la Secția de terapie intensivă a spitalului. *(Va continua.)*

12. Predicile furate (2)

Am rămas internat două săptămâni. Aveam dureri mari, dar treptat am început să-mi revin. M-au vizitat mulți pastori. Unii spuneau că Dumnezeu m-a lovit, pentru că am intrat în biserica adventistă. Pastorul adventist a venit și el de câteva ori și mi-a adus o carte cu titlul *Tragedia veacurilor*. Și, fiindcă aveam mult timp la dispoziție, până la externare am reușit să o citesc pe toată. Când pastorul adventist a venit apoi la mine acasă, l-am asaltat cu întrebări.

Când m-am recuperat suficient ca să pot predica iarăși în biserică, am reluat obiceiul de a merge la biserica adventistă ca să notez predicile. Nu i-am spus pastorului ce făceam și nici membrilor mei nu le spuneam din ce materiale mă „inspiram”.

Odată, pastorul adventist a ținut o predică despre Sabat. Am notat și predica aceasta. Totuși, după ce am ținut predica în biserica mea, membrii au venit la mine și m-au întreat de ce noi ne închinam duminica dacă sâmbăta este Sabatul lui Dumnezeu. Picasem în capcana pe care mi-o întinsesem singur! I-am făcut o vizită pastorului adventist și l-am rugat să studieze Biblia împreună cu mine, începând cu subiectul Sabatului. Pe urmă, i-am strâns pe membrii mei și le-am prezentat exact aceleași lucruri. Nu s-au arătat toți încântați, dar mulți au cerut să cunoască mai mult.

Vestea că prezentam doctrine adventiste de la amvon a ajuns și la conducătorii bisericii mele. Mi-au comunicat că dacă insistam să predic în stil adventist, nu puteam să-mi păstrez postul. În momentul acela eram deja convins de Sabat și de alte adevăruri biblice pe care le învățasem de când am început să „împrumut” predicile pastorului.

Am hotărât să devin adventist, să convertesc comunitatea mea la adventism și să iau cu mine cât mai mulți membri ai bisericii mele. Zilele de duminică s-au transformat în zile de studiu și mi-au venit în ajutor câțiva pastori adventiști. Am participat la cursuri intensive de Biblie timp de trei sau patru luni și am încercat să înțelegem care era voia lui Dumnezeu pentru viața și biserica noastră. Am avut un botez pentru 20 de persoane din biserica mea care s-au alăturat familiei adventiste. Ulterior, au primit botezul încă 13 persoane. Mai bine de jumătate dintre membrii micii mele comunități au devenit adventiști!

Gamini Mendis este pastor în trei comunități adventiste din Sri Lanka.

13. Întâlnire providențială în autobuz

Într-o dimineață, mă aflu în autobuzul care mergea la Colombo, capitala țării mele, Sri Lanka. La un moment dat, l-am recunoscut printre călători pe Francis, un vechi prieten de familie. Nu-l mai văzusem de mult timp și, spre surprinderea mea, am aflat că s-a făcut adventist de ziua a șaptea. Și eu eram creștină de doi ani.

– Eram paralizată și nu puteam să fac nimic, i-am povestit eu. Apoi câțiva creștini s-au rugat pentru mine și Dumnezeu m-a vindecat. M-am dus la biserică la ei, dar mă simt stânjenită când îi văd cum sar de colo-colo, strigă, se rostogolesc pe podea și spun cuvinte ciudate. În ultima vreme nu am mai fost la biserică.

Francis mi-a promis să treacă pe la mine pe acasă cu un prieten.

– Putem studia Biblia împreună. O să-ți povestesc puțin despre adventiști și despre convingerile noastre, mi-a propus el.

După câteva săptămâni, a venit la mine împreună cu pastorul lui, care mi-a vorbit despre Dumnezeu și despre Isus în cuvinte simple, atât de ușor de înțeles, încât l-am simțit pe Domnul foarte aproape. Apoi s-a rugat pentru mine și familia mea. Rugăciunea lui a fost ca un dialog cu un prieten. Au revenit apoi amândoi de mai multe ori, pentru studii biblice. Mie îmi plăceau, însă soțul meu nu dorea să audă de Dumnezeu.

Odată, pastorul și Francis erau la noi când soțul meu a venit acasă beat. Se îmbăta des și uneori devenea violent, strica mobila și ne teroriza pe mine și pe copii. Când l-a văzut cum era, pastorul s-a rugat pentru el. Știam că, a doua zi, soțul meu nu-și va mai aminti nimic, dar m-am bucurat că pastorul a vrut să se roage pentru el.

Când s-a trezit din beție, soțul meu nu și-a mai amintit ce făcuse, dar știa că pastorul s-a rugat pentru el. Rugăciunea aceea l-a mișcat și mi-a spus că era vindecat total de patima băuturii. Aș fi vrut să-l cred, dar promisese de prea multe ori că se lasă de băutura și nu se ținuse de cuvânt. Totuși, din ziua aceea, nu s-a mai atins de alcool!

La următoarea vizită a pastorului și a lui Francis, le-am povestit experiența soțului meu și ne-am bucurat împreună. Am încheiat cu bine studiile biblice, am primit botezul și astăzi sunt adventistă de ziua a șaptea. Soțul meu nu și-a predat încă viața lui Dumnezeu, dar știu că e convins de adevăr și că într-o zi va veni la Mântuitorul.

Kusumawathie Perera locuiește în Sri Lanka.